

Den italienske arv

Midt i Umbriens storslåede natur, ligger Castello di Montegiove. Borgen har gennem århundreder haft den italienske grevefamilie Misciattelli som overhoveder og har brødfødt de lokale. Nu har ottende generation, danske Lorenzo Peter Misciattelli, overtaget stedet og håber at kunne genskabe fordums tider >>

Af Susanne Utzon | Foto PR

Den storslåede udsigt fra Castello di Montegiove i Umbrien kan tage pusten fra enhver

Vejen til Montegiove midt i Italien er snørklet og fører gennem bjerge, dale og skov. Den snor sig langs olivenlunde og vinmarker, og fasaner flakser op, når man krydser vandløbene i bunden af slugterne, mens ørne svæver over krat og egetræer.

Til sidst når vejen højt oppe frem til en lille landsby. På toppen knejser en borg dominerende med både tårne og ringmur, fløje med ydre og indre gårde, og der er et våbenskjold mejslet ind i murværket over gitterporten. Ikke just arkitektur, der byder velkommen, men en borg fra den tid, da fjenden kom til hest. Den ældste del stammer fra det 13. århundrede, og når skyerne flytter sig, er der udsigt til byen Assisi med kirken, der huser den hellige Frans' relikvier.

Castello di Montegiove er et stykke umbrisk historie med borgtakker for oven og potteskår fra romertiden i jorden. Det er også et gods på 1200 hektar, der producerer rødvin og olivenolie og har egeskov, kødkvæg, jagt og udlejning af ferieboliger. Sammen med titlen som markis - eller markgreve, som det også hedder - er det i hænderne på den dansk-italienske agronom Lorenzo Peter Misciattelli fra Danmark. Han og ungdomskæresten Rikke overtog stedet i 2002 og elsker naturen omkring slottet.

“Naturen betyder meget for mig. Udsigten om morgenen over dalen. Nogle gange ligger skyerne helt tæt og lavt under os, så det føles som at bo på en lille ø midt i et uendeligt hav. Andre gange kan man virkelig opleve vidderne og se så langt,” siger slotsherren og peger over mod Amiata-bjerget, der kan skimtes i det fjerne i Toscana. En gammel vulkan.

Fra dansk parcelhus til slot i Italien

44-årige Lorenzo Peter Misciattelli Mocenigo Soranzo er vokset op i dét, han selv kalder et typisk dansk middelklassehjem i Birkerød. Hans far var italiener og kom som ung studerende til Danmark, hvor han blev forelsket i en dansk pige. Han valgte at blive i Danmark, etablerede egen virksomhed og stiftede familie. De var en almindelig dansk familie, fortæller Lorenzo, bortset fra navnet, der stak noget ud i skolen. Og så sommerferierne, som de tilbragte hos farfar på slottet i Italien.

“Det var to verdener, Birkerød og Umbrien, men for mig var det ikke underligt. Det var lige så naturligt at have en farfar, der havde et slot i Italien, som at bo til hverdag i et parcelhus i Birkerød og have en grøn Sco-cykel.”

Lorenzo Peter Misciattelli Mocenigo Soranzo er opvokset i Birkerød og uddannet agronom. Han overtog sin farfars slot i 2008 sammen med hustruen Rikke.

Lorenzo Misciattelli uddannede sig til agronom med speciale i malkekøer fra Landbohøjskolen, hvor han efter en ph.d. blev ansat som adjunkt. Han giftede sig med ungdomskæresten Rikke, der kom fra nabobyen Farum og var modelkonstruktør for flere danske modefirmaer. Sammen flyttede de ind i en toværelses lejlighed på Frederiksberg med gammelt køkken og bad og barnevogne i opgangen.

“Det var faste arbejdstider og faste indtægter. Weekenden kunne vi bruge, som vi havde lyst, og vi kunne cykle hen og tage en kop kaffe på en café med de venner, der boede lige rundt omkring,” husker Rikke Misciattelli.

“Og vi kunne ringe til viceværten, når vandhanen dryppede, ligesom der var nogen, der skovlede sne, og en vedligeholdelseskonto i foreningen, hvis der skulle males,” griner Lorenzo Misciattelli.

Det var noget af et spring til Montegiove, da de arvede slottet.

Den ældste del af borgen med borgtakker stammer fra det 13. århundrede.

Det hyggelige italienske køkken var noget af det første, Rikke og Lorenzo Misciattelli restaurerede, da de overtog borgen i 2008.

Kig til den lille italienske renaissanceby Montegiove.

Så langt øjet rækker, kan man skue ud over vidderne i bonderegionen Umbrien.

“Min far spurgte mig på et tidspunkt, om jeg havde lyst til at tage over direkte fra min farfar. Og det havde jeg,” fortæller Lorenzo.

Det var dog usikkert, om det kunne lade sig gøre økonomisk, fordi slottet var meget forfaldent. Taget på hele slottet skulle skiftes, der skulle lægges nye spær, og gulve og bygningerne sikres mod jordskælv. Men ved at tage lån og få tilskud fra det italienske kulturministeriums pulje til restaurering af fredede ejendomme lykkedes det. Lorenzo Misciattelli arvede slottet sammen med sin søster, og i 2002 overtog han driften og flyttede ind sammen med sin kone. De er ottende generation på stedet.

“Jeg kan huske første gang, jeg var med hernede, inden vi var blevet gift. Af hensyn til mit ry måtte vi sove i hver vores soveværelse. Alt andet var utænkeligt i forhold til de ansatte på slottet og ville have givet sladder i landsbyen,” fortæller Rikke Misciattelli, som med det samme faldt for stedet.

“Det er langt ude på landet, men magisk og for en dansker helt surrealistisk. Så fascinerende og storslået, at jeg ikke kunne sove om natten og gik op på terrassen helt tidligt om morgenen og bare stod og så ud over det hele.”

Lorenzo Misciattelli Mocenigo Soranzo husker de mange sommerferier hos farfar på slottet.

“Min farfar kom her kun om sommeren. Ellers boede han i Rom, hvor han var professor i kemi på universitetet og frekventerede sin herreklub hver aften. Han levede i et andet århundrede, som i 1800-tallet, og var vel den sidste “rigtige” greve på slottet. Da han studerede på universitetet i Oxford, havde han sin butler med. Og han havde stadig butler og chauffør, da jeg var barn. Når vi spiste middag, blev den serveret af tjenestefolk med hvide handske, og jeg kom aldrig i køkkenet.”

Sådan er det ikke længere. I dag er køkkenet samlingsstedet til hver-

dag for Lorenzo, Rikke og deres to teenagepiger. Det var noget af det første, der blev renoveret, og det er blevet hyggeligt, med brændeovn, et langt spisebord og madskåle til familiens to katte.

“Min farfar var den sidste generation, der kunne leve på den måde med butler, og jeg tror ikke, at jeg havde passet ind i den rolle. I dag er de fleste godsejere jo traktorførere,” siger Lorenzo Misciattelli med et smil og tilføjer, at han ikke har noget imod at køre traktor.

Historisk skatteboks

Familien opholder sig til dagligt mest i en af fløjene. Resten af slottet er en historisk vandring. Der er den røde stue med seks meter til loftet, et Erard-flygel i nøddetræ og freskoer af græske og romerske guder på væggene, som parret fandt, da de tog de mørnede silketapeter ned. I riddersalen står der rustninger og hellebarder fra dengang, pavestatsens schweizergarde forsvarede borgen. I spisesalen hænger familieportrætter, bl.a. af en general, der var med Napoleon på felttog i Rusland i 1812. I et af værelserne står hans himmelseng af mahogni. Sengen havde generalen med sig frem og tilbage på rejsen. Der er også en rund diplomatstav i sølv, som tilhørte en tipoldefar, som var pavens repræsentant, og en hjelm med top i hestehår og skulderpuder med messing og frynser. Og der er metervis af hylde med alle de forskellige slags uniformer til tjenestefolkene. Som altså ikke længere er i brug.

“Det er sjovt at bo i et hus, hvor alting har en historie. Man hiver en skuffe ud, og så finder man et eller andet,” siger Lorenzo Misciattelli og går hen til et chatol med adskillige udskæringer og gemmer. Der ligger bæltespænder i sølv, gulnede fotos og fotoplader fra dengang, man tog >>

“Min farfar var den sidste generation, der kunne leve på den måde med butler, og jeg tror ikke, jeg havde passet ind i den rolle. I dag er de fleste godsejere jo traktorførere

Lorenzo Peter Misciattelli

billeder på glas. Og i et værelse opbevarer han et af de familieklenodier, han holder mest af: en sabel, hvor der på den ene side er indgraveret "Viva Pio IX" - 'Pave Pio leve' - og på den anden "Viva l'Italia" - 'Italien leve'. Sablen er fra den tid, da Umbrien stadig var en af pavestaterne, lige inden Italien blev samlet til en nation i 1861, og det bølgede frem og tilbage med, hvem man skulle holde med.

Der er værelser i alle størrelser, en smuk hall, lange korridorer, små passager, en vindeltrappe og store åbne ildsteder. Der er kassetelofter i mørkt træ og gulve af en lokal sten, pietra serena, som med årene har fået en rødlig tone. Et skab rummer slottets arkiver fra 1700-tallet, samlet i massive tunge bind, der nu er fredet arv. I en udstillingsmontre ligger alle de arkæologiske fund, der er gjort på Montegioves jord. Borgen er oprindeligt bygget på resterne af et romersk tempel for guden Jupiter, og der er masser af romerske potteskår, men også en fibulanå i bronze fra oldtidsfolket etruskerne.

Producerer anerkendt vin

Den store udfordring i dag er at få godset til at give så meget økonomisk afkast, at parret ikke kun kan bevare arven, men også fortsætte renoveringen og udvikle stedet.

Slottet ligger på det højeste punkt i den lille by Montegiove.

Castello di Montegiove

- ★ Den ældste del stammer fra år 1281, men slottet er bygget over flere århundreder.
- ★ Slottet er i dag på 1200 hektar, hvoraf de 850 af dem er skov.
- ★ På slottets jord produceres rødvin og opdrættes kødkvæg af Chianina-racen.
- ★ Danske Lorenzo Misciattelli er 8. generation på stedet.
- ★ Slottet har været i familiens besiddelse siden 1780.

"Min farfar overlevede svære tider ved at sælge fra. Det håber jeg at kunne undgå. For ikke så længe siden købte jeg noget jord til for første gang. Det græsser mine køer på i dag. Det var symbolsk, og det føltes godt," fortæller Lorenzo Misciattelli.

I gamle dage hørte der en mængde gårde til slottet, hvor der boede omkring 35 familier, som alle arbejdede for godset. I dag er der syv gårde tilbage, der trænger til renovering, og der er syv ansatte. Fra en terrasse øverst på slottets bolværk er der udsigt over gårdene og al den eskov, der hører til.

"Den burde give os en god indtægt, men det gør den ikke længere, så vi skal finde nye indtægtskilder, hvilket vi også er i færd med," siger godsejeren.

Parret er ved at få organiseret jagten, både på vildsvin og efter træfler. Og så planter de mere vin. I dag har de omkring ti hektar og producerer ca. 50.000 flasker rødvin fordelt på tre titler: Gatto Gatto, der har navn efter det kampråb, som en af borgens krigsherrer Gattamelata siges at have vundet sine kampe med i det 15. århundrede, Mi.Mo.So, opkaldt efter de første stavelser i familiens tre efternavne; og endelig

slottets stolthed, Elicius - et af guden Jupiters mange navne. Succesen med at skabe deres egen vin har været en af de store glæder de senere år.

"Da vi fik D.O.C.-banderolerne første gang til flaskerne, og da vi fik rosende omtale og medalje af det internationalt anerkendte vinmagasin Decanter, blev jeg stolt. Det var stort," siger Lorenzo Misciattelli.

Her skal man ikke spille prins

På jorden, der hører til Castello di Montegiove, går der køer af en oldgammel og i dag eksklusiv hvid kvægrace kaldet Chianina, der har været i Umbrien siden romertiden. Den eneste slags kød, man må bruge, hvis man skal lave en rigtig bistecca fiorentina, den italienske udgave af en T-bonesteak.

"Vi havde nogle problemer med køerne i begyndelsen. De går ude hele året og stak konstant af, fordi vi ikke havde en tyr. Så det var vi nødt til at få, og da tyren kom, blev der ro i flokken. Jeg blev glad, da vi fik de første kalve, fordi kvæget også er vores eget projekt. Noget, vi selv har startet," fortæller Rikke Misciattelli.

Hun passer primært arbejdet med indretning og udlejning. Parret har istandsat en gammel olivenmølle lige uden for borgporten til ferielejligheder og har haft så stor efterspørgsel, at de nu er ved at indrette flere i nogle landarbejderboliger. Og så har slotsfruen undervist i engelsk i den lokale skole.

"De havde lidt problemer med at finde ud af, hvad de skulle kalde mig, men så endte de med Maestra Marchesa. Alt så lærerinde grevinde," siger Rikke Misciattelli.

Titlen har markisen af Montegiove selv et meget afslappet forhold til.

"Den giver jo kun mening sammen med godset, og da jeg kom her som barn på ferie, blev jeg kaldt "lilleherren", men helt ærligt, så er jeg mere stolt af min ph.d. end min titel. Det hjælper måske lidt markedsføringsmæssigt, når vi skal

sælge vores vin, at den er produceret af en gammel adelsfamilie på slottet. Men den opgave, der var og skulle løses her på stedet, var ikke at spille prins."

Liv og glade dage

De lokale var til gengæld glade, da parret fra Danmark flyttede ind; de var stolte over, at den unge markis valgte at bo på stedet, fordi de havde været vant til, at den gamle markgreve foretrak Rom. "Og byens borgmester er glad for at kunne sige: "min ven, greven", fordi det kan åbne nogle døre," siger Lorenzo Misciattelli, der omvendt også er meget bevidst om, hvad han og godset betyder for egnen. Hans oldefar startede en skole i byen, længe før det blev indført ved lov. Og de ældre i byen har deres pension, fordi slottet har betalt til den.

"Det er ligesom enhver anden erhvervsmand, der f.eks. har skabt en fabrik i en lille by. Hvis vi ikke sætter skub i noget, kan ingen få arbejde."

Selv om de er vokset op med det danske, føler parret sig også italienske i dag, og de holder af deres nye land.

Borgen drives som et vinslot, som årligt producerer ca. 50.000 flasker rødvin.

Den eksklusive hvide kvægrace, der kaldes Chianina, har været i Umbrien siden romertiden.

"Jeg kan f.eks. godt lide italienernes fleksibilitet. Hvis noget kan synes umuligt, er der altid en stor vilje til at hjælpe," siger Lorenzo Misciattelli.

"Folk hjælper generelt hinanden mere, og så er italienerne rigtigt gode til at have det sjovt," tilføjer hans kone.

"Ja. Når vi har byfest, danser alle generationer sammen, og der er æseløb, hvor førstepræmien er en skinke," fortæller markisen med et grin.

Selve slottet danner også ramme om fester, f.eks. når de holder vinarrangementer. Det foregår ofte på en stor plæne lige indenfor borgporten, hvor man kan gå rundt om slottets ældste del.

Der mangler nemlig et stykke af den oprindelige ovale ringmur, som blev revet

ned for et par århundreder siden, da borgen ikke længere risikerede angreb. Tiden som fæstningsværk var slut, og stenene blev brugt til at bygge endnu en fløj.

Hvor muren stod, er der i dag en lige så høj, prægtig og monumental hæk af stedsegrøn eg. Og på plænen foran dækker de op til gæster om sommeren. Et af ønskerne for fremtiden er netop, at de gerne vil åbne slottet for offentligheden og holde flere begivenheder som f.eks. klassiske koncerter.

"Jeg håber også, at vi en dag kan få lagt varme ind på hele slottet, så det kan blive brugt noget mere," siger Rikke Misciattelli.

"Og så der kan komme mere liv og flere arbejdspladser," tilføjer markisen af Montegiove. ●

Dunlopillo
What nature began we perfected - since 1929

DunlopilloApp
Nu kan du betjene din elevationseng via din smartphone. Hent den nye DunlopilloApp.

TE GENLEJES PÅ
Google play

Hent i
App Store

RESPONSIBLE CARE

EURO LATEX
ECO STANDARD

MADE FOR DENMARK
by Hilding Anders

Besøg os i Made in Denmark Village. Vores dygtige sengekonsulenter står klar til at rådgive om god søvn og valget af den rigtige seng. Deltag i konkurrencen og vind en seng fra Dunlopillo®.

Hilding Anders er Europas største sengeproducent, og stolt hovedsponsor af Made in Denmark. Besøg os i Village, når vi hepper på de rød-hvide farver. Oplev vores varemærker Lama, Dunlopillo®, Jensen og Carpe Diem Beds og mærk, hvordan du kan forbedre dine præsentationer gennem en god nats søvn.

